

**UCHWAŁA NR
RADY MIEJSKIEJ W ŁODZI
z dnia 2018 r.**

**w sprawie uznania za niezasadne wezwania Pani [imię] do usunięcia
naruszenia prawa dotyczącego uchwały Nr XXI/483/15 Rady Miejskiej w Łodzi
z dnia 9 grudnia 2015 r. w sprawie utworzenia Parku Kulturowego ulicy Piotrkowskiej.**

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15, w związku z art. 101 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2018 r. poz. 994 i 1000) oraz art. 17 ust. 2 ustawy z dnia 7 kwietnia 2017 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania administracyjnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 935), Rada Miejska w Łodzi

uchwala, co następuje:

§ 1. Wezwanie Pani [imię] do usunięcia naruszenia prawa dotyczące uchwały Nr XXI/483/15 Rady Miejskiej w Łodzi z dnia 9 grudnia 2015 r. w sprawie utworzenia Parku Kulturowego ulicy Piotrkowskiej (Dz. Urz. Woj. Łódzkiego z 2016 r. poz. 174), zmienionej uchwałą Nr XXXIII/881/16 Rady Miejskiej w Łodzi z dnia 31 sierpnia 2016 r. (Dz. Urz. Woj. Łódzkiego poz. 4041) uznaje się za niezasadne z uwagi na okoliczności wskazane w uzasadnieniu stanowiącym integralną część niniejszej uchwały.

§ 2. Zobowiązuje się Przewodniczącego Rady Miejskiej w Łodzi do powiadomienia Wzywającej o podjęciu niniejszej uchwały.

§ 3. Wykonanie uchwały powierza się Prezydentowi Miasta Łodzi.

§ 4. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

**Przewodniczący
Rady Miejskiej w Łodzi**

Tomasz KACPRZAK

AKCEPTUJE
[Podpis]

Projektodawcą jest
Przewodniczący Rady Miejskiej w Łodzi
Rady Miejskiej w Łodzi

[Podpis]
Tomasz Kacprzak

[Podpis]
16 czerwca 2018

Załącznik
do uchwały Nr
Rady Miejskiej w Łodzi
z dnia

UZASADNIENIE

Zawarte w piśmie opatrzonym datą 7 maja 2018 r., doręczonym do Rady Miejskiej w Łodzi w dniu 10 maja 2018 r., wezwanie Pani _____, reprezentowanej przez radcę prawnego, Joannę Kostrzewską, do usunięcia naruszenia prawa dotyczy uchwały Nr XXI/483/15 Rady Miejskiej w Łodzi z dnia 9 grudnia 2015 r. w sprawie utworzenia Parku Kulturowego ulicy Piotrkowskiej zmienionej uchwałą Nr XXXIII/881/16 Rady Miejskiej w Łodzi z dnia 31 sierpnia 2016 r.

Wezwanie zostało wniesione do Rady Miejskiej w Łodzi w trybie art. 101 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym, w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 maja 2017 r.

Wzywająca powołała się na przysługujące jej prawo własności nieruchomości położonej w Łodzi przy ul. Próchnika 12. Wzywająca wniosła o stwierdzenie nieważności ww. uchwały w całości.

Uzasadniając swoje żądanie Wzywająca zarzuciła, iż przepisy w.w. uchwały naruszają:

1. cyt: § 4 ust. 2 w związku z § 4 ust. 1 Regulaminu Pracy Rady Miejskiej w Łodzi stanowiącego załącznik Nr 7 Statutu Miasta Łodzi stanowiącego załącznik do uchwały Nr XL/428/96 Rady Miejskiej w Łodzi z dnia 4 września 1996 r. w sprawie Statutu Miasta Łodzi (Dz. Urz. Woj. Łódz. z 2009 r. Nr 347 poz. 2860 z późn. zm.) w związku z art. 22 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym oraz w związku z art. 169 ust. 4 i art. 7 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. z 1997 r. Nr 78, poz. 483 ze zm.);
2. cyt: art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. z 2017 r. poz. 2187 z późn. zm.) w związku z art. 94 w związku z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. z 1997 r. Nr 78, poz. 483 ze zm.);
3. cyt: art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. z 2017 r. poz. 2187 z późn. zm.) w związku z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. z 1997 r. Nr 78, poz. 483 ze zm.);
4. cyt: § 147 oraz § 149 Zasad Techniki Prawodawczej stanowiących załącznik do Rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” (Dz. U. z 2016 r. poz. 283 z późn. zm.) w związku z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. z 1997 r. Nr 78, poz. 483 ze zm.);
5. cyt: § 25 ust. 1 w związku z § 6 w związku z § 143 Zasad Techniki Prawodawczej stanowiących załącznik do Rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” (Dz. U. z 2016 r. poz. 283 z późn. zm.) w związku z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. z 1997 r. Nr 78, poz. 483 ze zm.).

Wzywająca wskazała, że ww. uchwała narusza jej interes prawny poprzez uniemożliwienie jej zagospodarowania nieruchomości w sposób dotychczas dozwolony,

ponieważ przed uchwaleniem ww. uchwały Wzywająca nie była w żaden sposób ograniczona w możliwości przeznaczenia swojej nieruchomości na cele reklamowe, o czym świadczy istnienie na tej nieruchomości czterech nośników reklamowych.

Wezwanie jest niezasadne z przyczyn wskazanych poniżej.

Ad. 1. Zarzut naruszenia § 4 ust. 2 w związku z § 4 ust. 1 Regulaminu Pracy Rady Miejskiej w Łodzi w związku z art. 22 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym oraz w związku z art. 169 ust. 4 i art. 7 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

W opinii Rady Miejskiej w Łodzi w procedurze zwołania w dniu 9 grudnia 2015 r. sesji Rady Miejskiej w Łodzi oraz w sposobie procedowania uchwały w sprawie utworzenia Parku Kulturowego ulicy Piotrkowskiej nie miały miejsca uchybienia, na które wskazuje Wzywająca.

Projekt uchwały w sprawie utworzenia Parku Kulturowego ulicy Piotrkowskiej trafił do skrzynek Radnych Rady Miejskiej w Łodzi już w dniu 3 września 2015 r., tj. w chwili, gdy do Biura Rady Miejskiej w Łodzi złożony został projekt uchwały w sprawie ogłoszenia o podjęciu prac nad utworzeniem Parku Kulturowego ulicy Piotrkowskiej, wynikający wprost z art. 16 ust. 1a ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. z 2017 r. poz. 2187 z późn. zm.). Projekt uchwały w sprawie utworzenia Parku Kulturowego ulicy Piotrkowskiej stanowił załącznik do ww. uchwały. Po przyjęciu ww. uchwały na sesji Rady Miejskiej w Łodzi w dniu 16 września 2015 r. projekt uchwały w sprawie utworzenia Parku Kulturowego ulicy Piotrkowskiej został, wraz z ogłoszeniem o podjęciu prac nad utworzeniem Parku Kulturowego ulicy Piotrkowskiej, udostępniony w sposób zwyczajowo przyjęty (tj. strona BIP, strona Urzędu Miasta Łodzi, tablice ogłoszeń Urzędu Miasta Łodzi) dla mieszkańców miasta w celu składania do projektu wniosków i uwag mieszkańców w terminie do 12 października 2015 r. Jednocześnie projekt uchwały w sprawie utworzenia Parku Kulturowego ulicy Piotrkowskiej został przekazany Radnym do skrytek w dniu 18 września 2015 r. jako niezależny od wcześniejszej uchwały dokument, w celu zapoznania się z nim przez Radnych i dalszego procedowania go na właściwych Komisjach Rady Miejskiej w Łodzi po dniu 12 października 2015 r. W wyniku udostępnienia mieszkańcom miasta projektu uchwały w sprawie utworzenia Parku Kulturowego ulicy Piotrkowskiej, złożone zostały dwa wnioski mieszkańców, które zostały uwzględnione w całości, a co za tym idzie do projektu uchwały sporządzona została autopoprawka dostarczona Radnym w dniu 22 października 2015 r.

W międzyczasie, zgodnie z delegacją ustawową wyrażoną w art. 16 ust.1 ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami, Biuro Architekta Miasta w Departamencie Architektury i Rozwoju Urzędu Miasta Łodzi, jako komórka merytorycznie odpowiedzialna za przygotowanie uchwały do procedowania przez Radę Miejską w Łodzi, wystąpiło do Łódzkiego Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków o opinię dla projektu uchwały Rady Miejskiej w Łodzi w sprawie utworzenia Parku Kulturowego ulicy Piotrkowskiej wraz z autopoprawką. Pozytywna opinia Łódzkiego Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków dla projektu uchwały została wyrażona w piśmie z dnia 16 listopada 2015 r. O pozytywnej opinii Łódzkiego Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków Radni byli informowani każdorazowo w trakcie obrad Komisji, a także została im ona doręczona w dniu 8 grudnia 2015 r.

Należy podkreślić, iż projekt uchwały w sprawie utworzenia Parku Kulturowego ulicy Piotrkowskiej podlegał wielokrotnym obradom kilku Komisji Rady Miejskiej w Łodzi, w tym Komisji Planu Przestrzennego, Budownictwa, Urbanistyki i Architektury, Dorącznej Komisji ds. Rewitalizacji oraz Komisji Kultury, których członkowie analizowali ją pod wieloma aspektami. Ostatecznie ww. Komisje pozytywnie zaopiniowały projekt uchwały,

przy czym Doraźna Komisja ds. Rewitalizacji, w ślad za prowadzonymi analizami i konsultacjami z jednostką merytoryczną, zaproponowała dodatkowo wprowadzenie poprawki (odbyło się to na sesji w dniu 9 grudnia 2015 r. w trakcie procedowania projektu uchwały).

Mając na uwadze powyższe należy stwierdzić, iż Radni w chwili prezentacji uchwały na sesji Rady Miejskiej w Łodzi w dniu 9 grudnia 2015 r. byli dobrze zaznajomieni z jej treścią, a uwagi, które pojawiły się od momentu dostarczenia Radnym projektu uchwały do jej uchwalenia na sesji Rady Miejskiej w Łodzi, były wyjaśniane i korygowane w trakcie procedowania projektu na obradach Komisji, a więc w chwili podejmowania decyzji o uchwaleniu uchwały Radni dysponowali wszelkimi informacjami związanymi z uchwałą.

Bezzasadne jest również stwierdzenie Wzywającej, iż sesja Rady Miejskiej w Łodzi w dniu 9 grudnia 2015 r. została zwołana z naruszeniem przepisów, gdyż projekt uchwały oraz autopoprawka zostały dostarczone Radnym z odpowiednio dużym wyprzedzeniem, adekwatnym do wagi dokumentu. Dostarczenie im w dniu 8 grudnia 2015 r. opinii Łódzkiego Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków nie miało wpływu na podjęte przez Radnych decyzje, gdyż o pozytywnej opinii Łódzkiego Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków (warto zaznaczyć, że wyrażonej dwukrotnie, pierwszy raz dla projektu uchwały z dnia 18 września 2015 r., a następnie dla projektu uchwały i autopoprawki) Radni byli informowani na posiedzeniach Komisji oraz byli należycie przygotowani do obrad na sesji Rady Miejskiej w Łodzi w dniu 9 grudnia 2015 r.

W świetle przedstawionych wyżej dowodów Rada Miejska w Łodzi stoi na stanowisku, że powołanie się na wyrok WSA we Wrocławiu z dnia 17 października 2017 r. sygn. Akt II SA/Wr 237/17, CBOSA jest bezzasadne, gdyż ww. wyrok dotyczy sytuacji, w której Radnym, bez zachowania odpowiedniego terminu, przedłożone zostały zmiany w projekcie uchwały, natomiast w przedmiotowej sytuacji zmiany wynikające z procedowania uchwały dostarczone zostały Radnym z odpowiednim wyprzedzeniem, natomiast pozytywna opinia Łódzkiego Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków nie zmieniała zasadniczo treści procedowanej uchwały i nie wprowadzała tak daleko idących konsekwencji w procedowanej uchwale, jak zmiany w projekcie uchwały, bowiem wprowadziła jedynie zastrzeżenie odnośnie lokalizowania kiosków na terenie Parku Kulturowego, które niezależnie od Opinii Łódzkiego Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków były także przedmiotem rozważań Doraźnej Komisji ds. Rewitalizacji, która w efekcie samodzielnie wniosła poprawkę do projektowanej uchwały.

Rada Miejska w Łodzi stoi na stanowisku, iż w przedmiotowej sprawie nie doszło również do ograniczenia rzeczywistej możliwości przeprowadzenia merytorycznej dyskusji nad projektowanymi w niej rozwiązaniami, w tym także z udziałem czynnika społecznego. Należy podkreślić, iż harmonogram sesji Rady Miejskiej w Łodzi publikowany jest w serwisie BIP Urzędu Miasta Łodzi każdorazowo na początku danego roku kalendarzowego, a więc każdy zainteresowany ma dostęp do wyżej wskazanego harmonogramu i może brać czynny udział w obradach Rady Miejskiej w Łodzi. Ponadto porządek sesji w dniu 9 grudnia 2015 r. również został opublikowany w serwisie BIP z wyprzedzeniem 7 dni kalendarzowych, a projekty uchwał, które miały być procedowane na danej sesji, były dostępne w wersji elektronicznej w zakładce Rady Miejskiej na stronie BIP, w związku z czym informacja o procedowaniu uchwały w sprawie utworzenia Parku Kulturowego ulicy Piotrkowskiej była szeroko dostępna. Dodatkowo należy podkreślić, iż projekt uchwały w sprawie utworzenia Parku Kulturowego ulicy Piotrkowskiej podlegał zarówno konsultacjom społecznym, prowadzonym przez Biuro Architekta Miasta w Departamencie Architektury i Rozwoju Urzędu Miasta Łodzi w maju i czerwcu 2015 r. (z konsultacji sporządzony został raport umieszczony na stronie UML), a następnie został udostępniony mieszkańcom, zgodnie z treścią art. 16 ust. 1a ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie

zabytków i opiece nad zabytkami, w celu składania wniosków i uwag (w dniach od 17 września 2015 r. do 9 października 2015 r.), nie można więc mówić o procedowaniu projektu z pominięciem czynnika społecznego.

Ad. 2. Zarzut naruszenia art. 16 ust. 2 ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami w związku z art. 94 w związku z art. 2 Konstytucji RP

Zdaniem Rady Miejskiej w Łodzi w przedmiotowej uchwale sposoby ochrony tworzonego parku kulturowego zostały określone w sposób wystarczający. Wymienione w § 3 ust. 2 uchwały w sprawie utworzenia Parku Kulturowego ulicy Piotrkowskiej środki realizacji ochrony zostały określone w oparciu o delegację ustawową, a w kontekście wyrażonych w § 3 ust. 1 uchwały w sprawie utworzenia Parku Kulturowego ulicy Piotrkowskiej celów ochrony materialnego i krajobrazowego dziedzictwa kulturowego na obszarze parku kulturowego, dla tworzących uchwałę oraz jej przyszłych wykonawców były czytelne i nie pozostawiały wątpliwości co do interpretacji ww. sposobów. Ponadto katalog sposobów ochrony, w opinii Rady Miejskiej w Łodzi, nie mógł zostać rozszerzony o inne czynności, ponieważ Rada Miejska w Łodzi nie posiada do tego uprawnienia wynikającego z przepisów prawa – nie było podstaw do określania roli organów, które na podstawie np. art. 112 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami uprawnione byłyby do egzekwowania przestrzegania przepisów prawa miejscowego w postaci uchwały w sprawie utworzenia parku kulturowego, ponieważ wynika to z innych niż ustawa o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami sankcyjnych przepisów prawa. Zdaniem Rady Miejskiej w Łodzi wpisanie tego typu czynności do katalogu zawartego w § 3 ust. 2 uchwały byłoby właśnie nieuprawnionym powtórzeniem obowiązków wynikających z innych ustaw (tak np. wyrok NSA w Warszawie z dnia 8 grudnia 2015 r. sygn. II OSK 923/14: „wskazanie w uchwale o utworzeniu parku kulturowego sposobu ochrony zalicza do elementów obligatoryjnych uchwały. Brak pełnej regulacji, wymaganej przepisami prawa nie uzasadnia zastosowanie sankcji nieważności uchwały”).

W odniesieniu do podniesionego przez Wzywającą zarzutu o braku uchwalenia planu ochrony dla Parku Kulturowego ulicy Piotrkowskiej należy podkreślić, iż o ile nie ma wątpliwości, że plan ochrony parku kulturowego jest dokumentem obligatoryjnym dla każdego parku kulturowego w oparciu o art. 16 ust. 3 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami, o tyle ustawa nie określa, w jakim czasie od podjęcia uchwały o utworzeniu parku kulturowego dokument taki należy opracować i przyjąć. W rozważanym przypadku opracowanie planu ochrony parku kulturowego zostało przewidziane na 2018 rok (wcześniejsze opracowanie dokumentu nie było możliwe ze względu na zbyt małą kwotę zarezerwowaną na ten cel w budżecie Biura Miejskiego Konserwatora Zabytków w Departamencie Architektury i Rozwoju Urzędu Miasta Łodzi) i będzie realizowane zgodnie z przyjętym harmonogramem. Drugim obligatoryjnym dokumentem dla terenu parku kulturowego jest miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego, który również zawierać powinien regulacje wzmacniające i określające formy ochrony krajobrazu kulturowego wynikające z ustanowienia parku kulturowego. W rozważanym przypadku miejscowe plany zagospodarowania przestrzennego dla całego obszaru Parku Kulturowego ulicy Piotrkowskiej zostały uchwalone.

Ad. 3. Zarzut naruszenia art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. z 2017 r. poz. 2187 z późn. zm.) w związku z art. 2 Konstytucji RP

Zdaniem Rady Miejskiej w Łodzi w kontekście § 11 nie został naruszony art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami. Ustawodawca faktycznie wskazał, że uchwała w sprawie utworzenia parku kulturowego *określa nazwę*

parku kulturowego, jego granice, sposób ochrony, a także zakazy i ograniczenia, o których mowa w art. 17 ust. 1, natomiast regulacje zawarte w § 11 ww. uchwały spełniają ten obowiązek. Treść tego artykułu jest nieczym innym jak zakazem funkcjonowania w przestrzeni parku kulturowego elementów niezgodnych z regulaminem parku kulturowego, np. reklam wielkoformatowych lub obiektów budowlanych typu kiosk, a także jest ograniczeniem funkcjonowania w tej przestrzeni jedynie takich obiektów, które są zgodne z regulaminem parku kulturowego lub zostały do tego regulaminu dostosowane. Dodatkowo podane zostały dwa terminy, w których należało dostosować się do ww. przepisów, co z punktu widzenia Rady Miejskiej w Łodzi było ułatwieniem i uporządkowaniem sytuacji przedsiębiorców funkcjonujących na obszarze parku kulturowego po wejściu w życie uchwały.

W ocenie Rady Miejskiej w Łodzi uprawnienia Wzywającej do umieszczenia odnośnych reklam nigdy nie były przyznane w drodze decyzji administracyjnej i stąd późniejsza konieczność ich usunięcia w świetle ww. uchwały nie może być traktowana jako utrata praw nabytych. W przedmiotowej sytuacji nie było mowy o „przyznaniu jednostce przez władze publiczne określonych praw podmiotowych”.

Ponadto w kontekście poruszonego wyżej zagadnienia należy zaznaczyć, iż konstytucyjnym obowiązkiem Państwa jest ochrona dziedzictwa kulturowego materialnego i niematerialnego, krajobrazów kulturowych i zabytków, które są dobrem wspólnym (art. 82 Konstytucji RP). Ochrona szczególnych wartości charakteryzujących zabytki stanowi ważny interes publiczny rangi konstytucyjnej, co wyrażone zostało w preambule konstytucji: *my, Naród Polski – wszyscy obywatele Rzeczypospolitej ... zobowiązani, by przekazać przyszłym pokoleniom wszystko, co cenne z ponad tysiącletniego dorobku.* W związku z art. 6 ust. 1 Rzeczpospolita Polska stwarza warunki upowszechniania i równego dostępu do dóbr kultury, będącej źródłem tożsamości narodu polskiego, jego trwania i rozwoju tejsze. Należy więc stwierdzić, iż obok zasady ochrony praw nabytych i praw do swobody korzystania z własności, Konstytucja wskazuje także ograniczenia w tych zasadach w świetle ochrony dziedzictwa kulturowego – i tak ingerencja w prawa słusznie nabyte jest dopuszczalna pod warunkiem, że takie działanie jest konieczne dla realizacji innych wartości konstytucyjnych, które w danej sytuacji mają pierwszeństwo nad wartościami znajdującymi się u podstaw praw nabytych. Ustawa o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami w art. 4 wskazuje natomiast, że ochrona zabytków polega w szczególności na podejmowaniu działań mających na celu m.in. zapobieganie zagrożeniom mogącym spowodować uszczerbek dla wartości zabytków. Należy podkreślić, iż ustanowienie parku kulturowego jest jedną z form prawnej ochrony zabytków ustanowionej na gruncie art. 7 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami. W sytuacji, w której Rada Miejska ustala w ramach ustawowego upoważnienia *zakazy i ograniczenia*, określa tym samym, jako przedstawiciel społeczeństwa, wartość publiczną, która wywiedziona z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP staje się wartością nadrzędną wobec wartości znajdujących się u podstaw praw nabytych, a więc ograniczenia wynikające z regulacji uchwały w sprawie utworzenia parku kulturowego, jako cele, zasady i środki ochrony wartościowego pod względem artystycznym, kulturowym i społecznym obszaru, nie stanowią naruszenia Konstytucji RP.

Ad. 4. Zarzut naruszenia § 147 oraz § 149 Zasad Techniki Prawodawczej w związku z art. 2 Konstytucji RP

Na wstępie należy podkreślić, iż ustawa z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami, na podstawie której tworzony jest park kulturowy, nie wprowadza legalnych definicji dotyczących nośników reklamowych lub obiektów budowlanych.

W celu zapewnienia czytelności treści uchwały konieczne było stworzenie na jej potrzeby indywidualnego katalogu pojęć, które stosowane byłyby w uchwale.

Odnosząc się do jednego z przykładów podanych w piśmie Wzywającej należy stwierdzić, iż Rada Miejska w Łodzi nie odnajduje sprzeczności w definicji reklamy wielkoformatowej podanej w § 2 ust. 1 uchwały z definicją ustawową określoną na gruncie ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2017 r., poz. 1073 z późn. zm.). Jeśli reklama, w oparciu o ustawę z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, rozumiana powinna być jako *upowszechnienie w jakiegokolwiek wizualnej formie informacji promującej osoby, przedsiębiorstwa, towary, usługi, przedsięwzięcia lub ruchy społeczne*, to reklamę wielkoformatową, w oparciu o definicję z uchwały, należy rozumieć jako taką wizualną formę, która posiada materialny wymiar (wszak musi być urzeczywistniona w jednym z kilku dostępnych mediów) – w tym wypadku w formie wydruku na siatce, tkaninie lub miękkim tworzywie sztucznym, o powierzchni przekraczającej 6 m², która jest rozpięta na konstrukcji nośnej zamocowanej do elewacji budynku. Tak jak w wyżej wymienionym przykładzie, tak w przypadku *baneru* (reklamę, a więc zgodnie z definicją ze słowniczka, w oparciu o definicję ustawową - działanie promujące rzecz, osobę lub usługę, wyrażone w formie materialnej, np. napisu lub logotypu, wykonaną na tkaninie lub miękkim tworzywie sztucznym) oraz w każdym innym przypadku zastosowania pojęcia *reklamy* nie zachodzi sprzeczność z definicją ustawową (por. art. 2 pkt 16a ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym) i definicją wynikającą z uchwały.

Rada Miejska w Łodzi stoi na stanowisku, iż pominięcie w treści uchwały określeń zastosowanych w ustawie z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, np. *tablicy reklamowej*, jest konsekwencją faktu, iż park kulturowy powoływany jest na podstawie ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami i to przepisy tej ustawy regulują kształt tej uchwały. Zastosowanie w ustawie o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym podziału m.in. na *tablice reklamowe i urzędnia reklamowe* wynika z zastosowanego w tej ustawie podziału na obiekty o funkcji reklamowej lub informacyjnej, płaskie lub przestrzenne. Podział ten należy stosować bezwzględnie w uchwale ustanawiającej dla danej gminy zasady sytuowania obiektów małej architektury, tablic i urządzeń reklamowych, ogrodzeń, nie ma natomiast konieczności stosowania tej terminologii w uchwale w sprawie utworzenia parku kulturowego, gdyż wynika ona z innych przepisów prawa. Przywołanie tych określeń w uchwale wynikało jedynie z konieczności nawiązania do treści *uchwały NR XXXVII/966/16 Rady Miejskiej w Łodzi z dnia 16 listopada 2015 r. w sprawie ustalenia zasad i warunków sytuowania obiektów małej architektury, tablic reklamowych i urządzeń reklamowych oraz ogrodzeń, ich gabarytów, standardów jakościowych oraz rodzajów materiałów budowlanych, z jakich mogą być wykonane, dla miasta Łodzi* (Dz. Woj. Łódzkiego poz. 5588), tzw. uchwała krajobrazowa, która przywoływała w swojej treści uchwałę w sprawie utworzenia Parku Kulturowego ulicy Piotrkowskiej.

W przypadku zarzutów dotyczących sprzeczności zawartych w słowniczku definicji z definicjami wynikającymi z ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (np. w przypadku *reklamowej siatki ochronnej, logo, szyldu*) Rada Miejska w Łodzi po raz kolejny podkreśla, iż park kulturowy powoływany jest na podstawie przepisów ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami, która nie podaje definicji tego typu określeń.

Ponadto należy podkreślić, iż uchwała w sprawie utworzenia Parku Kulturowego ulicy Piotrkowskiej powstała niezależnie od uchwały krajobrazowej, procedowana była przed podjęciem prac nad uchwałą krajobrazową, a więc przed sformułowaniem słowniczka na cele uchwały krajobrazowej, dlatego też słowniczek na potrzeby Parku Kulturowego został

skonstruowany indywidualnie, w oparciu o obowiązujące przepisy i z uwzględnieniem tych elementów, które faktycznie pojawiają się na tym terenie. W kontekście zarzutu dotyczącego niezachowania obligatoryjnej zgodności stosowanych w uchwale w sprawie utworzenia Parku Kulturowego ulicy Piotrkowskiej definicji w stosunku do tych zastosowanych w treści Uchwały Krajobrazowej należy podkreślić, iż faktycznie pierwsza uchwała stanowi *lex specialis* dla drugiej, natomiast zgodnie z § 6 Uchwały Krajobrazowej pozostaje ona odrębnym dokumentem, który na gruncie Uchwały Krajobrazowej nie zostaje w żaden sposób zmieniony lub zmodyfikowany, ponadto obowiązuje autonomicznie na określonym w obu uchwałach obszarze, przez co nie zachodzą żadne trudności w stosowaniu przepisów obu uchwał oraz ich relacji. Takie wyróżnienie powoduje również, że nie występuje ryzyko „niejedności podejmowanych rozstrzygnięć indywidualnych”, na które wskazuje Wzywająca. W odniesieniu do zarzutów dotyczących wewnętrznie sprzecznych przepisów definicyjnych należy stwierdzić, iż sprzeczność ta nie zachodzi. W przytoczonym przez Wzywającą przykładzie mowa jest o nośnikach reklamowych rozumianych jako przedmioty materialne przeznaczone lub służące ekspozycji reklamy, a więc w przypadku *reklamy dźwiękowej* działanie rozumiane jest jako korzystanie ze sprzętu nagłaśniającego, emitującego treści reklamowe. W przypadku *malowidła* trudno jest natomiast podważać jego materialny wymiar.

Odnosząc się do zarzutu rozbieżności definicji w słowniczku i określeń stosowanych w przepisach merytorycznych szczegółowych Rada Miejska w Łodzi stoi na stanowisku, iż sprzeczność ta nie zachodzi, bowiem np. *folia perforowana lub pełna* stosowana jest na witrynach właśnie jako nośnik treści reklamowych, natomiast w przypadku *obnoszenia nośników reklamowych* często treściom reklamowym wyrażonym w formie materialnej towarzyszy w takiej sytuacji treść reklamowa emitowana za pomocą sprzętu nagłaśniającego. Rada Miejska w Łodzi nie widzi również wewnętrznych sprzeczności w kolejnych przytoczonych przez Wzywającą przykładach. W przypadku *neonu* jest to nośnik reklamowy, który niewątpliwie stanowi kompozycję plastyczną, która może, ale nie musi, posiadać treść reklamową dosłownie wyrażoną lub ukrytą w tej kompozycji. *Wolnostojąca gablota ekspozycyjna*, jako przedmiot przeznaczony do eksponowania treści, może być wypełniana zarówno nośnikami reklamowymi w formie plakatów (np. reklamujących dane przedsiębiorstwo lub usługę), ogłoszeń (które niewątpliwie są reklamami, gdyż mogą promować konkretną usługę lub produkt) oraz informacji o wydarzeniach kulturalnych, do których zaliczają się także wydarzenia komercyjne (a więc promowanie ich wyczerpuje definicję reklamy poprzez promowanie konkretnej usługi i podmiotu – organizatora).

Rada Miejska w Łodzi stoi na stanowisku, iż zastosowane w słowniczku uchwały definicje nie wykluczają siebie nawzajem, a także nie stoją w sprzeczności z definicjami określonymi w innych ustawach. Definicje w obrębie uchwały stosowane są konsekwentnie, posługują się znaczeniami potocznymi. Treść uchwały jest czytelna i nie pozostawia pola do interpretacji.

Ad. 5. Zarzut naruszenia § 25 ust. 1 w związku z § 6 w związku z § 143 Zasad Techniki Prawodawczej w związku z art. 2 Konstytucji RP

Jak podniesione zostało wcześniej, Rada Miejska w Łodzi nie odnajduje w uchwale w sprawie utworzenia parku Kulturowego ulicy Piotrkowskiej naruszenia wymogu precyzji i komunikatywności przepisów. Zastosowane w treści uchwały pojęcia nie powodują nadmiernie szerokiego zakresu swobody organom władzy publicznej i niejedności podejmowanych rozstrzygnięć.

Zarzut dotyczący posługiwania się „pojęciami niedookreślonymi, odwołującymi się bądź to do wiedzy specjalistycznej z zakresu architektury i urbanistyki, bądź to do subiektywnego, a co za tym idzie wysoce zróżnicowanego, systemu ocen osób

postrzegających przestrzeń publiczną” nie może być uznany za zasadny. Wszystkie przywołane przez Wzywającą przykłady określeń w jej opinii niejasnych i pozostawiających szerokie pole interpretacyjne wskazują jedynie na brak chęci zrozumienia tych zagadnień przez Wzywającą. Wyżej wymienione określenia zostały wskazane w sposób możliwie bezpośredni, wyraźny i wyczerpujący – w przypadku braku istnienia definicji legalnej w przepisach prawa definicja taka została utworzona, natomiast pozostałe określenia, w przypadku jakiegokolwiek niejasności, należy przyjmować w rozumieniu potocznym, co jest możliwe poprzez zweryfikowanie w słowniku języka polskiego, powszechnie dostępnym i jednoznacznie wyjaśniającym znaczenie słów. Idąc tym tokiem rozumowania w przypadku wątpliwości dotyczącej sformułowania *dezintegracja kompozycji architektonicznej elewacji* należy interpretować je w oparciu o definicje dostępne w słowniku języka polskiego: *dezintegracja* - osłabienie integralności lub rozpad jakiejś struktury; *kompozycja* - budowa utworu literackiego, muzycznego itp.; też: układ elementów tworzących jakąkolwiek estetyczną całość; *elewacja* - zewnętrzna ściana budynku wraz z występującymi na niej elementami architektonicznymi, a więc zniszczenie lub zaburzenie charakterystycznego układu elementów składających się na wygląd zewnętrzny ścian budynku, lub *światło witryny* - przekrój, średnica otworu, a więc przestrzeń pomiędzy elementami ramy witryny; *detal architektoniczny* - fragment architektonicznego wykończenia budynku pełniący rolę użytkową i estetyczną, np. gzyms, obramienia otworów drzwiowych czy okiennych, balustrada, zadaszenie nad wejściem, a więc gdy jest bogaty, można spodziewać się wielu plastycznych elementów na elewacji; *w pionach tworzących zwartą, jednorodną kompozycję* – o analogicznych wymiarach i formie, umieszczonych jeden pod drugim w równych odstępach; i dalej: *ciekawny* - budzący zainteresowanie, zajmujący; *nieuporządkowany* – słowo to nie powinno pozostawiać wątpliwości interpretacyjnych, również w kontekście przywołanej treści uchwały – brak porządku, jakiegokolwiek układu na ekspozycji; *nieestetyczny* - budzący niesmak, odrazę, niezgodny z wymaganiami estetyki; *chaotyczny* - bez planu, nieuporządkowany; *o charakterze artystycznym* – a więc taki, który posiada takie cechy jak dzieło sztuki, wrażliwy na sztukę – w kontekście ekspozycji wystawowej więc nie musi on być uznany za ładny czy estetyczny, ale ze względu na swoje indywidualne cechy, zastosowanie niekonwencjonalnych form lub materiałów, posiada niewątpliwą wartość artystyczną; *gładki* - wygładzony, równy, bez wzorów; *stylizowany* - mający cechy jakiegoś stylu, zwykle dawnego, *zgodny ze wzorem historycznym* – a więc taki, który swoim wyglądem nawiązuje do występujących na danym terenie wcześniej – w przypadku słupów ogłoszeniowych są to słupy powszechnie stosowane w ubiegłym stuleciu w całej Polsce, itd. Wyżej wymienione przykłady wskazują, iż według Wzywającej trudne do interpretacji określenia w rzeczywistości nie sprawiają żadnej trudności przy właściwej ich interpretacji, gdyż stanowią znaczenie samo w sobie (nie dające się rozłożyć na części znaczenia), lub posiadają znaczenie potoczne, uwarunkowane kulturowo, oczywiste dla tego, kto danego słowa używa.

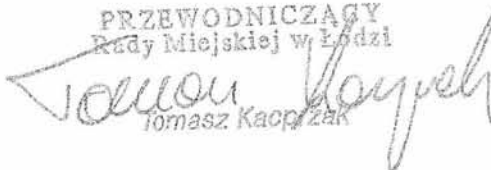
Zarzut dotyczący niesprecyzowania zapisu dot. zakazu przesłaniania kamer systemu monitoringu miejskiego „o nieskonkretyzowanej w zaskarżonej uchwale lokalizacji” należy uznać za niezrozumienie istoty rzeczy przez Wzywającą, wszak kamery umieszczane są w miejscach widocznych (w celu zapewnienia im szerokiego kąta obserwacji) i same również pozostają widoczne w przestrzeni. Ponadto określenie ich lokalizacji na etapie tworzenia uchwały nie było możliwe ze względu na fakt, iż system ten wciąż się rozbudowuje i trudno jest przewidzieć, czy kamery będą umieszczane jedynie na elewacjach budynków lub słupach latarni. Zamknięcie więc katalogu lokalizacji kamer spowodowałoby absurdalną sytuację, w której zakaz przesłaniania ich wizji dotyczyłby jedynie części z nich, a w przypadku zwiększenia ich liczby lub lokalizacji powodowałoby również konieczność zmiany uchwały,

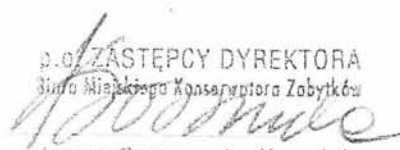
przy zastosowaniu trybu z art. 16 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami

Wszystkie pojęcia i zwroty, które według Wzywającej pozostają w uchwale niedookreślone, są w rzeczywistości użyte w znaczeniu potocznym, możliwym do zweryfikowania w oparciu o słownik języka polskiego. Wszystkie definicje są sformułowane tak, aby były czytelne dla odbiorców uchwały. Jeśli zwroty występują obok siebie, to jest to uzupełnienie znaczeń, a nie ich sprzeczność. Postanowienia uchwały, wbrew zarzutom Wzywającej, pozostają czytelne i zrozumiałe dla odbiorcy i nie pozostawiają szerokiego zakresu swobody interpretacyjnej organom, jak chciałaby to widzieć Wzywająca. Rada Miejska w Łodzi nie zgadza się ze stwierdzeniem, że definicje zostały celowo sformułowane w sposób nieczytelny, zawily i utrudniający interpretację, gdyż zarzut ten nie znajduje uzasadnienia w rzeczywistości.

Reasumując, kwestionowane przez Wzywającą ustalenia zostały podjęte przez Radę Miejską w Łodzi zgodnie z prawem, ponieważ mieszczą się w granicach uprawnień Rady Miejskiej w Łodzi i nie stanowią naruszenia prawa.

Z uwagi na wyżej przytoczone argumenty Rada Miejska w Łodzi uznała Wezwanie za niezasadne.

PRZEWODNICZĄCY
Rady Miejskiej w Łodzi

Tomasz Kacprzak

p.o. ZASTĘPCY DYREKTORA
Biura Miejskiego Konserwatora Zabytków

Iwona Sosnowska-Kowalska